

svědčuje tomu, že při zkoumání otázky, zda jde o »lid« ve smyslu Šu 283 tr. zák., dlužno přihlížeti nikoli pouze k počtu osob, nýbrž též k tomu, zda byl zástup způsobilým, ohroziti veřejný pokoj a řád. »Hlouček lidí« znamená stejně jako »lid« více lidí. Že pak hlouček, jenž tu přichází v úvahu a jenž, jak zmateční stížnost sama uvádí, podle svědeckých výpovědí se skládal z 5 neb 8 osob, mohl ohroziti veřejný pokoj a řád, vysvítá ze stavu věci, za něhož tento hlouček byl policií vyzván, by se rozešel. Napadený rozsudek zjišťuje, že tenkrát nebylo ještě po demonstracích, že demonstranti v počtu několika set lidí, z jejichž řad bylo slyšeti pobuřující výroky, narazili u Národního divadla na odpor policie, která se snažila je zatlačiti do ulice Karoliny Světlé a na most Legií, a že Masarykovo nábřeží, kde čin byl spáchán, nebylo tenkrát ještě policií úplně vyklizeno, že tam nebyl ještě klid, že se tam tvořily nové hloučky a že tam byl stav, odpovídající shluknutí. Za tohoto stavu skutkových zjištění nelze nalézacímu soudu důvodně vytýkati, že spátrával v hloučku, v němž se obžalovaný nalézal, neprávem »lid« ve smyslu Šu 283 tr. zák.

Čís. 2290.

Při zkoumání otázky, zda jest trest na svobodě vyměřen v mezích zákonné sazby (§ 283 tr. ř.), nelze poměrně započítávati peněžitý trest, uložený obžalovanému předchozím souběžným rozsudkem (§ 267 odstavec druhý tr. zák.).

(Rozh. ze dne 13. února 1926, Zm I 25/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 7. prosince 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem lichvy podle Šu 2 cis. nařízení ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák. a dle téhož Šu odst. třetí nepodmíněně odsouzen s použitím Šu 260 b) tr. zák. a Šu 265 tr. ř. do tuhého vězení na 2 měsíce, vyhověl však odvolání veřejného obžalobce z výroku o trestu a zvýšil trest tuhého vězení na tři měsíce. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

důvodech:

Pokud jde o odvolání veřejného obžalobce z nízké výměry trestu, dlužno uvést: Nalézací soud použil při výměře trestu Šu 265 tr. ř. a uložil obžalovanému za nově na jevo vyšlý trestný čin, přečim lichvy podle Šu 2 nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák., trest tuhého vězení v trvání 2 měsíců. Za předchozí přestupek podle Šu 522 tr. zák. byla obžalovanému uložena pokuta 500 Kč, při její nedobytnosti 50 dnů vězení. Hledíc k zásadě Šu 265 tr. ř., bylo při vyměřování trestu za přečim lichvy postupovati tak, jako kdyby bylo jedním a týmž rozsudkem bývalo rozhodováno jak o přečinu lichvy, tak i o přestupku podle Šu 522 tr. zák., pro který byl obžalovaný odsouzen předchozím rozsudkem.

Při této výměře trestu bylo arci dbáti velícího předpisu druhého odstavce §u 267 tr. zák., podle kterého v případě, že, i když jen na jediný ze sbíhajících se trestných činů stanoven je v tr. zák. nebo v jiném zákoně trest peněžitý nebo některý z trestů §u 240 písm. b) a c) tr. zák., má se vinníkovi uložit kromě zákonného trestu, t. j. kromě trestu na svobodě podle trestní sazby, stanovené pro delikt nejtíže trestný, po každé i tento zvláštní trest. Kdyby tudíž byl obžalovaný býval souzen pro oba trestné činy jediným rozsudkem, musila by mu kromě trestu na svobodě podle §u 2 čís. 3 onoho nařízení uložena býti i peněžitá pokuta za sbíhající se přestupek podle §u 522 tr. zák. Při takovém souběhu trestných činů nemá místo zásada zostření trestu, stanovená v prvním odstavci §u 267 tr. zák. (též v §u 34 a prvním odstavci §u 35 tr. zák.), nýbrž zásada hromadění trestů. V důsledku toho dlužno na věc pohlížeti tak, že obžalovanému byl uložen jednotný celkový trest tuhého vězení v trvání dvou měsíců a peněžitá pokuta 500 Kč. Musil-li však obžalovaný vedle trestu na svobodě uložen býti též trest peněžitý, není arci přípustno při zkoumání otázky, zda obžalovanému byl vyměřen trest v mezích zákonné sazby, započítati trest peněžitý do současně uloženého trestu na svobodě, jinými slovy připočítati náhradní trest (zde 50 dnů vězení) k uloženému trestu na svobodě, nýbrž dlužno s hlediska tu naznačeného uznati, že nebyl obžalovanému vyměřen trest v mezích sazby §u 2 čís. 3 nař., nýbrž pod nejnižší sazbou, to tím více, když dle §u 5 nař. může vedle trestu na svobodě býti uložen peněžitý trest až do 20.000 Kč. Podle toho je odvolání státního zastupitelství přípustno (§ 283 tr. ř.). Je však také odůvodněno, poněvadž nemělo býti použito zaměňovacího práva §u 260 b) tr. zák., ježto obžalovaný nemá děti, s manželkou jest rozveden a ji, jak sám doznal, neživí a vzhledem k tomu, že přiznal jmění na 100.000 Kč, není odůvodněnou obava, že by výkonem trestu výživa odsouzeného upadla v nepořádek, neb doznala značnější újmy. Bylo proto vzhledem k okolnostem přitěžujícím a polehčujícím v prvním rozsudku uvedeným uložit obžalovanému trest v mezích sazby a tu uznán trest 3měsíčního tuhého vězení přiměřeným jak vině jeho, tak i okolnostem a povaze skutku samého.

Čís. 2291.

Zmatek čís. 4 §u 281 tr. ř. nelze uplatňovati pro zamítnutí návrhů před hlavním přeličením.

Nebylo-li vyhověno zrušovacím soudem stížnosti obžalovaného do usnesení nalézacího soudu, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost podle §u 1 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, rozhodne o současně podaném odporu a odvolání vrchní zemský soud (§ 427 odstavec třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 13. února 1926, Zm I 58/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského jako nalézacího